

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

30. května 2013 *

„Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech — Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV — Článek 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) — Evropský zatýkácí rozkaz a postupy předávání mezi členskými státy — Zásada speciality — Žádost o rozšíření evropského zatýkácího rozkazu odůvodňujícího předání nebo žádost o další předání jinému členskému státu — Rozhodnutí justičního orgánu vykonávajícího členského státu udělit souhlas — Opravný prostředek s odkladným účinkem — Přípustnost“

Ve věci C-168/13 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Conseil constitutionnel (Francie) ze dne 4. dubna 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 9. dubna 2013, v řízení

Jeremy F.

proti

Premier ministre,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), předsedkyně senátu, G. Arestis, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev a J. L. da Cruz Vilaça, soudci,

generální advokát: N. Wahl,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. května 2013,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Jeremyho F. C. Waquet, avocate,
- za francouzskou vládu E. Belliard, B. Beaupère-Manokha a G. de Berguesem, jako zmocněnci,
- za českou vládu M. Smolkem, jako zmocněncem,
- za německou vládu J. Kemper a T. Henzem, jako zmocněnci,
- za irskou vládu E. Reganem, jako zmocněncem,

* Jednací jazyk: francouzština.

- za nizozemskou vládu C. Schillemans, jako zmocněnkyní,
- za Evropskou komisi W. Bogensbergerem a R. Troostersem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí generálního advokáta,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34) ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. L 81, s. 24, dále jen „rámcové rozhodnutí“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení o přednostní otázce ústavnosti položené Cour de cassation (Kasačním soudem, Francie) při projednávání kasačního opravného prostředku podaného Jeremym F. proti rozsudku vyšetřovacího senátu cour d'appel de Bordeaux (odvolacího soudu v Bordeaux, Francie) ze dne 15. ledna 2013, jímž byl na žádost justičních orgánů Spojeného království udělen souhlas s tím, aby předání Jeremyho F. bylo rozšířeno na jiný trestný čin, než kvůli kterému Crown court at Maidstone (Korunní soud v Maidstone, Spojené království) vystavil vůči němu původní evropský zatýkací rozkaz a kterého se dopustil před svým předáním.

Právní rámec

Mezinárodní právo

- 3 Článek 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), pod nadpisem „Právo na svobodu a osobní bezpečnost“, stanoví:

„1. Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem:

[...]

- f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.

2. Každý, kdo je zatčen, musí být seznámen neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, s důvody svého zatčení a s každým obviněním proti němu.

[...]

4. Každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.

[...]“

- 4 Článek 13 EÚLP, nadepsaný „Právo na účinné opravné prostředky“, stanoví:

„Každý, jehož práva a svobody přiznané touto Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností.“

Unijní právo

- 5 Podle informace ohledně prohlášení Francouzské republiky a Maďarské republiky o jejich přijetí pravomoci Soudního dvora rozhodnout o předběžných otázkách týkajících se aktů, na něž se vztahují ustanovení článku 35 Smlouvy o Evropské unii, zveřejněné v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 14. prosince 2005 (Úř. věst. L 327, s. 19), učinila Francouzská republika prohlášení podle čl. 35 odst. 2 EU, kterým přijala pravomoc Soudního dvora Evropských společenství rozhodnout v souladu s podmínkami stanovenými v čl. 35 odst. 3 písm. b) EU.
- 6 Podle článku 9 protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních, připojeného ke Smlouvě o FEU, jsou právní účinky aktů orgánů, institucí a jiných subjektů Unie přijatých na základě Smlouvy o EU před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost zachovány až do zrušení, zániku nebo změny těchto aktů za použití Smluv. Podle čl. 10 odst. 1 téhož protokolu platí, že pravomoci Soudního dvora podle hlavy VI Smlouvy o EU ve znění před Lisabonskou smlouvou stran aktů Unie, které byly přijaty před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost, zůstávají stejné, a to i v případě, že byly uznány podle čl. 35 odst. 2 EU.
- 7 Body 5, 7, 8, 10 a 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí znějí následovně:

„(5) Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.

[...]

(7) Jelikož cílů týkajících se nahrazení systému mnohostranného vydávání založeného na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 nelze dostatečně dosáhnout jednostranným jednáním členských států, a proto, z důvodu jejich rozsahu a účinků, jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Rada přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity ve smyslu článku 2 Smlouvy o Evropské unii a článku 5 Smlouvy o založení Evropského společenství. V souladu se zásadou proporcionality uvedenou ve smyslu článku 5 Smlouvy o ES toto rámcové rozhodnutí nepřekračuje rámec toho, co je pro jeho dosažení nezbytné.

(8) Rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádána osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání.

[...]

- (10) Mechanismus evropského zatýkacího rozkazu je založen na vysoké úrovni důvěry mezi členskými státy. Jeho provádění lze pozastavit pouze v případě závažného a trvajících porušování zásad stanovených v čl. 6 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii některým členským státem v případě, že toto porušování Rada zjistila podle čl. 7 odst. 1 uvedené smlouvy s důsledky stanovenými v čl. 7 odst. 2.

[...]

- (12) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii, které jsou vyjádřeny i v Listině základních práv Evropské unie [dále jen „Listina“], zejména v kapitole IV [v hlavě VI] uvedené listiny. Nic v tomto rámcovém rozhodnutí nelze vykládat tak, že zakazuje odmítnout předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, existují-li na základě objektivních skutečností důvody domnívat se, že uvedený zatýkací rozkaz byl vydán za účelem stíhání nebo potrestání této osoby na základě jejího pohlaví, rasy, náboženství, etnického původu, státní příslušnosti, jazyka, politického přesvědčení nebo sexuální orientace nebo že by postavení této osoby mohlo být pro některý z těchto důvodů zhoršeno.

Toto rámcové rozhodnutí nebrání členskému státu v tom, aby uplatňoval své ústavní zásady týkající se práva na spravedlivý proces, svobody sdružování, svobody tisku a svobody projevu v jiných sdělovacích prostředcích.“

8 Článek 1 rámcového rozhodnutí stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.“

- 9 Články 3, 4, 4a, 5, 8 a 9 rámcového rozhodnutí upravují důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu a důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, dále záruky, které musí poskytnout vystavující členský stát v případech, kdy se dotýčná osoba nezúčastní soudního jednání osobně, a v dalších zvláštních případech, a stanoví obsah, formu a doručování evropských zatýkacích rozkazů. Článek 6 rámcového rozhodnutí určuje justiční orgány příslušné k vystavování a k výkonu evropských zatýkacích rozkazů.

- 10 Článek 13 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Souhlas s předáním“, v odstavcích 1 a 4 stanoví:

„1. Uvede-li zatčená osoba, že souhlasí s předáním, musí být tento souhlas a popřípadě výslovné zřeknutí se práva na ‚zásadu speciality‘, uvedenou v čl. 27 odst. 2, vyjádřeny před vykonávajícím justičním orgánem v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu.

[...]

4. Souhlas nelze v zásadě odvolat. Každý členský stát může stanovit, že souhlas a popřípadě zřeknutí se lze odvolat v souladu s pravidly použitelnými na základě jeho vnitrostátního práva. V tomto případě se při počítání lhůt uvedených v článku 17 nebere v úvahu doba mezi dnem, kdy byl souhlas vysloven, a dnem, kdy byl tento souhlas odvolán. Členský stát, který hodlá využít této možnosti, o tom uvědomí generální sekretariát Rady při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí a uvede postupy, kterými lze souhlas odvolat, a jejich případné změny.“

11 Článek 15 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Rozhodnutí o předání“, stanoví:

„1. Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.

2. Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.

3. Vystavující justiční orgán může kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečné užitečné informace.“

12 Článek 17 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Lhůty a postupy pro rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu“, zní:

„1. Evropský zatýkácí rozkaz se projednává a vykonává jako neodkladná záležitost.

2. Souhlasí-li vyžádaná osoba se svým předáním, mělo by být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu přijato do deseti dnů od vyjádření tohoto souhlasu.

3. V ostatních případech by mělo být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu přijato do 60 dnů od zatčení vyžádané osoby.

4. Nelze-li v konkrétních případech vykonat evropský zatýkácí rozkaz ve lhůtách stanovených v odstavci 2 nebo 3, uvědomí o tom vykonávající justiční orgán neprodleně vystavující justiční orgán s uvedením důvodů prodloužení. V tomto případě lze lhůty prodloužit o dalších 30 dnů.

5. Dokud vykonávající justiční orgán nepřijme pravomocné rozhodnutí o [výkonu evropského zatýkácího] rozkazu, zajistí, aby byly nadále splněny hmotné podmínky pro účinné předání osoby.

6. Každé odmítnutí výkonu evropského zatýkácího rozkazu musí obsahovat odůvodnění.

7. Nemůže-li členský stát za výjimečných okolností dodržet lhůty stanovené v tomto článku, informuje o tom Eurojust s uvedením důvodů prodloužení. Kromě toho členský stát, který má opakovaně zkušenosti s prodloužením při výkonu evropského zatýkácího rozkazu ze strany jiného členského státu, informuje o této skutečnosti Radu [Evropské unie], aby se mohlo vyhodnotit provádění tohoto rámcového rozhodnutí na úrovni členských států.“

13 Článek 20 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Výsady a imunity“, v odstavci 1 stanoví:

„Požívá-li vyžádaná osoba ve vykonávajícím členském státě výsady nebo imunity, pokud jde o příslušnost nebo výkon, začínají lhůty uvedené v článku 17 běžet a počítat se dnem, kdy byl vykonávající justiční orgán vyrozuměn o tom, že došlo ke zbavení této výsady nebo imunity.

Vykonávající členský stát zajistí, aby byly splněny hmotné podmínky nezbytné pro účinné předání, nepožívá-li tato osoba již nadále tuto výsadu nebo imunitu.“

14 Článek 21 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Souběžné mezinárodní závazky“, stanoví:

„Tímto rámcovým rozhodnutím nejsou dotčeny závazky vykonávajícího členského státu v případech, byla-li vyžádaná osoba vydána do tohoto členského státu z třetího státu a je-li tato osoba chráněna podle ustanovení ujednání, podle kterého byla vydána, týkajících se zvláštního zájmu. Vykonávající

členský stát přijme veškerá nezbytná opatření, aby neprodleně získal souhlas státu, ze kterého byla vyžádaná osoba vydána, aby mohla být předána do členského státu, který vydal evropský zatýkací rozkaz. Lhůty uvedené v článku 17 začínají běžet a počítat se dnem, ke kterému přestane platit zásada speciality. Až do rozhodnutí státu, ze kterého byla vyžádaná osoba vydána, zajistí vykonávající členský stát, aby byly nadále splněny hmotné podmínky nezbytné k účinnému předání.“

- 15 Článek 27 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Případné stíhání za jiné trestné činy“, zní následovně:

„1. Každý členský stát může oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že se ve vztazích s jinými členskými státy, které provedly stejné oznámení, předpokládá, že byl dán souhlas k tomu, aby osoba byla stíhána, odsouzena nebo držena ve vazbě za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním, neuvede-li v konkrétním případě vykonávající justiční orgán ve svém rozhodnutí o předání něco jiného.

2. Kromě případů uvedených v odstavcích 1 a 3 nelze osobu, která byla předána, stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním.

3. Odstavec 2 se nepoužije v těchto případech:

[...]

g) dá-li vykonávající justiční orgán, který osobu předal, svůj souhlas v souladu s odstavcem 4.

4. Žádost o souhlas se předá vykonávajícímu justičnímu orgánu společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 a překladem uvedeným v čl. 8 odst. 2. Souhlas se udělí, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se žádá o souhlas, předání v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím. Souhlas se zamítne z důvodů uvedených v článku 3, jinak může být zamítnut jen z důvodů uvedených v článku 4. Rozhodnutí musí být přijato do 30 dnů od obdržení žádosti.

V případech uvedených v článku 5 musí vystavující členský stát poskytnout stanovené záruky.“

- 16 Článek 28 rámcového rozhodnutí, nazvaný „Další předání nebo vydání“, stanoví:

„1. Každý členský stát může oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že se ve vztazích s jinými členskými státy, které provedly stejné oznámení, předpokládá, že byl dán souhlas k předání osoby jinému členskému státu, než je vykonávající členský stát, na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před předáním této osoby, neuvede-li v jednotlivém případě vykonávající justiční orgán ve svém rozhodnutí o předání něco jiného.

2. V každém případě může být osoba, která byla předána vystavujícímu členskému státu na základě evropského zatýkacího rozkazu, předána bez souhlasu vykonávajícího členského státu jinému členskému státu, než je tento vykonávající členský stát, na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před jejím předáním, v těchto případech:

[...]

c) nepodléhá-li vyžádaná osoba zásadě speciality v souladu s čl. 27 odst. 3 písm. a), e), f) a g).

3. Vykonávající justiční orgán souhlasí s předáním do jiného členského státu podle těchto pravidel:

a) žádost o souhlas se podá podle článku 9 společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 a překladem uvedeným v čl. 8 odst. 2;

- b) souhlas je vydán, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se žádá o souhlas, předání v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím;
- c) rozhodnutí musí být přijato nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti;
- d) souhlas se zamítne z důvodů uvedených v článku 3, jinak může být zamítnut jen z důvodů uvedených v článku 4.

V případech uvedených v článku 5 musí vystavující členský stát poskytnout stanovené záruky.

[...]“

- 17 Článek 31 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Vztah k jiným právním nástrojům“, v druhém a třetím pododstavci odstavce 2 stanoví:

„Členské státy mohou po vstupu tohoto rámcového rozhodnutí v platnost uzavírat dvoustranné nebo mnohostranné dohody nebo ujednání, pokud tyto dohody nebo ujednání umožňují prohloubit nebo rozšířit ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí a pokud pomáhají dále zjednodušit nebo usnadnit postupy předávání osob, na které se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz zejména tím, že stanovují kratší lhůty než lhůty uvedené v článku 17, rozšiřují seznam trestných činů uvedený v čl. 2 odst. 2, dále omezují důvody odmítnutí stanovené v člancích 3 a 4 nebo snižují hranici trestní sazby stanovenou v čl. 2 odst. 1 nebo 2.

Dohodami a ujednáními uvedenými v druhém pododstavci nesmějí být v žádném případě dotčeny vztahy mezi členskými státy, které nejsou smluvními stranami těchto dohod nebo ujednání.“

Francouzské právo

- 18 Cílem článku 695-46 trestního řádu (code de procédure pénale), ve znění zákona č. 2009-526 ze dne 12. května 2009, o zjednodušení a zpřehlednění práva a o usnadnění postupů (loi de simplification et de clarification du droit et d'allègement des procédures, JORF ze dne 13. května 2009, s. 7920), je provést články 27 a 28 rámcového rozhodnutí do francouzského práva. Článek 695-46 trestního řádu stanoví:

„O všech žádostech příslušných orgánů vystavujícího členského státu o souhlas s trestním stíháním či s výkonem trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody uloženého za jiné trestné činy, než kvůli kterým byla osoba předána a kterých se tato osoba dopustila před svým předáním, rozhodne vyšetřovací senát, k němuž se vyžádaná osoba dostavila.

Vyšetřovací senát je příslušný rozhodovat po předání vyžádané osoby i o všech žádostech příslušných orgánů vystavujícího členského státu o souhlas s předáním vyžádané osoby jinému členskému státu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za jakýkoli skutek, který se liší od trestného činu, kvůli kterému bylo vydáno uvedené opatření a který byl spáchán před předáním této osoby.

V obou případech příslušné orgány vystavujícího členského státu předají a předloží vyšetřovacímu senátu protokol, v němž jsou zaznamenána prohlášení učiněná předávanou osobou. Tato prohlášení lze případně doplnit vyjádřeními učiněnými zvoleným právním zástupcem anebo, nezvolí-li si žádného právního zástupce, právním zástupcem ustanoveným předsedou advokátní komory.

Vyšetřovací senát ověří, zda žádost obsahuje i informace podle článku 695-13, a poté, co případně obdrží záruky podle článku 695-32, rozhodne do 30 dnů od obdržení žádosti; proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Souhlas se udělí, naplňuje-li jednání, kvůli němuž se žádá o souhlas, skutkovou podstatu některého z trestných činů uvedených v článku 695-23, a spadá-li do působnosti článku 695-12.

Souhlas se zamítne z důvodů uvedených v člancích 695-22 a 695-23; souhlas lze zamítnout z důvodů uvedených v článku 695-24.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 19 Dne 25. září 2012 vydal Crown court at Maidstone na navrhovatele v původním řízení, státního příslušníka Spojeného království, v rámci trestního stíhání zahájeného vůči němu za skutky, kterých se dopustil v tomto členském státě a které lze podle anglického práva kvalifikovat jako únos dítěte, tedy trestný čin, za nějž lze uložit trest odnětí svobody až na sedm let, evropský zatýkací rozkaz.
- 20 Dne 28. září 2012 byl navrhovatel v původním řízení zadržen ve Francii a téhož dne před státním zástupcem u Cour d'appel de Bordeaux výslovně prohlásil, že souhlasí se svým předáním justičním orgánům Spojeného království, aniž se ovšem zřekl práva na zásadu speciality. Týž navrhovatel, za pomoci tlumočníka a v přítomnosti svého právního zástupce, na jednání konaném před vyšetřovacím senátem Cour d'appel de Bordeaux toto prohlášení potvrdil.
- 21 Rozsudkem ze dne 4. října 2012 nařídil vyšetřovací senát Cour d'appel de Bordeaux předání navrhovatele v původním řízení zmíněným justičním orgánům, a to pro účely výše uvedeného trestního stíhání. Navrhovatel byl předán dne 10. října 2012 a od té doby je vězněn ve Spojeném království.
- 22 Dne 22. října 2012 obdržel státní zástupce u Cour d'appel de Bordeaux žádost justičních orgánů Spojeného království o souhlas vyšetřovacího senátu tohoto soudu s trestním stíháním navrhovatele v původním řízení za skutky, kterých se dopustil ve Spojeném království před svým předáním a které by mohly naplňovat skutkovou podstatu jiného trestného činu, než který odůvodňoval ono předání.
- 23 Tyto orgány uvedly, že dívka, která byla údajně unesena, po svém návratu prohlásila, že v období od 1. července do 20. září 2012 došlo několikrát k pohlavnímu styku mezi ní a navrhovatelem v původním řízení. Tyto skutečnosti lze podle anglického práva kvalifikovat jako pohlavní zneužití dítěte mladšího šestnácti let, za které lze uložit trest odnětí svobody až na čtrnáct let, a proto tyto justiční orgány rozhodly, že navrhovatele v původním řízení budou za tento trestný čin trestně stíhat.
- 24 Justiční orgány Spojeného království konkretizovaly svou žádost dne 16. listopadu 2012 prostřednictvím evropského zatýkacího rozkazu týkajícího se trestných činů, které byly důvodem pro zahájení nového stíhání.
- 25 Po jednání konaném dne 18. prosince 2012 rozhodl vyšetřovací senát Cour d'appel de Bordeaux rozsudkem ze dne 15. ledna 2013 o udělení souhlasu se žádostí o rozšíření předání na nové stíhání navrhovatele v původním řízení za pohlavní zneužití dítěte mladšího šestnácti let, jehož se měl dopustit ve výše uvedeném období.
- 26 Proti citovanému rozsudku ze dne 15. ledna 2013 podal navrhovatel v původním řízení kasační opravný prostředek ke Cour de cassation, který položil Conseil constitutionnel (Ústavní radě) přednostní otázku ústavnosti týkající se souladu článku 695-46 trestního řádu zejména se zásadou rovnosti před soudy a právem na účinnou soudní ochranu.

- 27 Za těchto podmínek se Conseil constitutionnel rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být články 27 a 28 rámcového rozhodnutí [...] vykládány tak, že brání tomu, aby členské státy stanovily opravný prostředek s odkladným účinkem pro vykonatelnost rozhodnutí justičního orgánu, který musí nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti rozhodnout o tom, zda dá souhlas k tomu, aby osoba byla stíhána, odsouzena nebo držena ve vazbě za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla na základě evropského zatýkacího rozkazu předána a kterého se dopustila před svým předáním, nebo aby osoba byla na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před předáním této osoby, předána jinému členskému státu, než je vykonávající členský stát?“

K žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

K naléhavému řízení

- 28 Samostatným návrhem ze dne 4. dubna 2013 došlým kanceláři Soudního dvora v tentýž den Conseil constitutionnel požádala, aby tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla projednána v naléhavém řízení upraveném v článku 23a statutu Soudního dvora Evropské unie a článku 104b jeho jednacího řádu.
- 29 Předkládající soud tuto žádost odůvodnil tím, že použití naléhavého řízení o předběžné otázce odůvodňuje tříměsíční lhůta, ve které musí rozhodnout o jemu předložené přednostní otázce ústavnosti, jakož i odnětí osobní svobody navrhovatele v původním řízení, k němuž došlo v řízení, v jehož rámci byla tato otázka vznesena.
- 30 V této souvislosti je třeba zaprvé poznamenat, že se tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká výkladu rámcového rozhodnutí, které spadá do oblasti upravené v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, která pojednává o prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Může být tudíž projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce.
- 31 Zadruhé je třeba spolu s předkládajícím soudem konstatovat, že navrhovatel v původním řízení je v současné době zbaven osobní svobody a že výsledek sporu v původním řízení může mít nezanedbatelný dopad na délku tohoto zbavení.
- 32 Za těchto podmínek se druhý senát Soudního dvora dne 10. dubna 2013 na návrh soudce zpravodaje po vyslechnutí generální advokátky rozhodl vyhovět žádosti předkládajícího soudu o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení.

K předběžné otázce

- 33 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) rámcového rozhodnutí vykládány tak, že brání tomu, aby členské státy stanovily opravný prostředek s odkladným účinkem pro vykonatelnost rozhodnutí justičního orgánu, který musí nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti rozhodnout o tom, zda dá souhlas k tomu, aby osoba byla stíhána, odsouzena nebo držena ve vazbě za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla na základě evropského zatýkacího rozkazu předána a kterého se dopustila před svým předáním, nebo aby osoba byla na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před předáním této osoby, předána jinému členskému státu, než je vykonávající členský stát.

- 34 Úvodem je třeba připomenout, že rámcové rozhodnutí, jak vyplývá zejména z jeho čl. 1 odst. 1 a 2, jakož i z bodů 5 a 7 jeho odůvodnění, má za cíl nahradit mnohostranný systém vydávání mezi členskými státy systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, který je založen na zásadě vzájemného uznávání (viz rozsudky ze dne 29. ledna 2013, Radu, C-396/11, bod 33, a ze dne 26. února 2013, Melloni, C-399/11, bod 36).
- 35 Uvedené rámcové rozhodnutí tedy zavedením nového zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených za porušení trestního práva nebo podezřelých z porušení trestního práva směřuje k usnadnění a urychlení soudní spolupráce za účelem přispět k uskutečnění cíle vytyčeného pro Unii, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva tím, že se bude zakládat na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy (výše uvedené rozsudky Radu, bod 34, a Melloni, bod 37).
- 36 Zásada vzájemného uznávání, která je úhelným kamenem soudní spolupráce, znamená na základě čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí to, že členské státy jsou v podstatě povinny evropskému zatýkácímu rozkazu vyhovět. Členské státy totiž musí vykonat nebo nemohou odmítnout vykonat takový rozkaz a jeho výkon mohou vázat na podmínky pouze v případech taxativně vyjmenovaných v člancích 3 až 5 tohoto rámcového rozhodnutí. Stejně tak podle čl. 28 odst. 3 rámcového rozhodnutí lze odmítnout souhlas s dalším předáním pouze v týchž případech (viz rozsudek ze dne 28. června 2012, West, C-192/12 PPU, bod 55 a citovaná judikatura) a jen tyto případy mohou odůvodnit zamítnutí souhlasu s rozšířením evropského zatýkácího rozkazu na jiný trestný čin, než kvůli kterému byla stíhaná osoba předána a kterého se dopustila před svým předáním, podle čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí.

K možnosti podat opravný prostředek s odkladným účinkem

- 37 Stran možnosti podat opravný prostředek s odkladným účinkem proti rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu, respektive proti rozhodnutí o udělení souhlasu s rozšířením rozkazu nebo s dalším předáním, je třeba konstatovat, že rámcové rozhodnutí takovou možnost výslovně neupravuje.
- 38 Neexistence výslovné úpravy však neznamená, že by rámcové rozhodnutí bránilo členským státům, aby takový opravný prostředek stanovily, ani že by jim ukládalo povinnost jej zavést.
- 39 Samo rámcové rozhodnutí totiž zaprvé umožňuje, aby u rozhodnutí o evropském zatýkáčím rozkazu byly zajištěny veškeré záruky, které jsou tomuto typu rozhodnutí vlastní.
- 40 V této souvislosti je předně v čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí výslovně uvedeno, že tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 EU, přičemž tuto povinnost mají všechny členské státy, zejména vystavující i vykonávající členský stát.
- 41 Dále samo rámcové rozhodnutí, aby dostalo svému cíli – připomenutému výše v bodě 35 tohoto rozsudku – usnadnit a urychlit soudní spolupráci za účelem přispět k uskutečnění cíle vytyčeného pro Unii, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva, stanoví v prvním pododstavci bodu 12 svého odůvodnění, že vůči osobě, na kterou byl vydán evropský zatýkáčím rozkaz, ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 EU, které jsou vyjádřeny i v Listině, zejména v hlavě VI uvedené Listiny.
- 42 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že právo na účinný opravný prostředek stanovené v článku 13 EÚLP a v článku 47 Listiny, o které jde ve sporu v původním řízení, má v případě postupu předávání zavedeného rámcovým rozhodnutím, stejně jako v případě postupů vydávání, zvláštní důležitost.

- 43 Evropský soud pro lidská práva v tomto ohledu v souvislosti se zbaveními svobody za účelem vydání rozhodl, že čl. 5 odst. 4 EÚLP představuje *lex specialis* ve vztahu k obecnějším požadavkům článku 13 této úmluvy (viz zejména rozsudek ESLP ze dne 15. listopadu 1996, Chahal proti Spojenému království, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-V, § 126). K tomu rozhodl, že pokud rozhodnutí o zbavení osobní svobody vydá soud na konci soudního řízení, je kontrola vyžadovaná článkem 5 odst. 4 EÚLP již zahrnuta v onom rozhodnutí (viz rozsudek ESLP ze dne 5. června 2012, Khodzhamberdiyev proti Rusku, § 103 a citovaná judikatura) a že předmětné ustanovení neukládá smluvním státům povinnost zavádět pro účely přezkumu legality zbavení svobody a přezkumu žádostí o propuštění dvoustupňové řízení (viz rozsudek ESLP ze dne 4. března 2008, Marturana proti Itálii, § 110 a citovaná judikatura).
- 44 I Soudní dvůr již měl příležitost v rámci výkladu směrnice Rady 2005/85/ES Rady ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (Úř. věst. L 326, s. 13) konstatovat, že zásada účinné soudní ochrany dává jednotlivci právo na přístup k soudu, a nikoliv k několikastupňovému soudnímu řízení (rozsudek ze dne 28. července 2011, Samba Diouf, C-69/10, Sb. rozh. s. I-7151, bod 69).
- 45 Je však třeba poznamenat, že podle bodu 8 odůvodnění rámcového rozhodnutí musí rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že rozhodnutí o předání vyžádané osoby musí přijmout justiční orgán členského státu, ve kterém byla tato osoba zatčena. Článek 6 rámcového rozhodnutí kromě toho stanoví, že justiční orgán musí přijmout nejen toto rozhodnutí, ale i rozhodnutí o vydání onoho rozkazu. Zásah justičního orgánu se vyžaduje i v souvislosti se souhlasem podle čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) rámcového rozhodnutí, jakož i v jiných fázích postupu předávání, jako například u výsledku vyžádané osoby, u rozhodnutí o držení vyžádané osoby ve vazbě nebo u jejího dočasného přemístění.
- 46 Celý postup předávání mezi členskými státy stanovený v rámcovém rozhodnutí tudíž podle tohoto rámcového rozhodnutí probíhá pod soudním dohledem.
- 47 Z uvedeného plyne, že již samotná ustanovení rámcového rozhodnutí stanovují postup, který je v souladu s požadavky článku 47 Listiny, a to bez ohledu na to, jakým způsobem provádějí rámcové rozhodnutí členské státy.
- 48 Nakonec je třeba poukázat na to, že i v rámci trestního stíhání nebo řízení o výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody či v rámci trestního řízení ve věci samé, na něž se rámcové rozhodnutí ani unijní právo nevztahuje, mají členské státy stále povinnost ctít základní práva stanovená v EÚLP nebo v jejich vnitrostátních právních řádech, a to včetně případného práva osob, jejichž vinu za trestný čin uznal soud, na dvoustupňové řízení.
- 49 Taková povinnost posiluje právě vysokou úroveň důvěry mezi členskými státy a zásadu vzájemného uznávání, na níž je založen mechanismus evropského zatýkácího rozkazu, a odůvodňuje znění bodu 10 odůvodnění rámcového rozhodnutí, podle kterého lze provádění evropského zatýkácího rozkazu pozastavit pouze v případě závažného a trvajícího porušování zásad stanovených v čl. 6 odst. 1 EU některým členským státem, pokud toto porušování zjistí Rada podle čl. 7 odst. 1 EU s důsledky stanovenými v čl. 7 odst. 2 EU.
- 50 Zásada vzájemného uznávání, na níž je založen mechanismus evropského zatýkácího rozkazu, totiž sama spočívá na vzájemné důvěře mezi členskými státy ohledně skutečnosti, že jejich vnitrostátní právní řády mohou zajistit rovnocennou a účinnou ochranu základních práv uznaných na úrovni Unie, a zejména v Listině, takže osoby, na které byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, mohou opravných prostředků umožňujících napadnout legalitu trestního stíhání nebo řízení o výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody či legalitu trestního řízení ve

věci samé, které vedlo k uložení daného trestu nebo opatření, případně využít v rámci právního řádu vystavujícího členského státu (obdobně viz rozsudek ze dne 22. prosince 2010, Aguirre Zarraga, C-491/10 PPU, Sb. rozh. s. I-14247, body 70 a 71).

- 51 Zadruhé je ovšem třeba konstatovat, že skutečnost, že rámcové rozhodnutí neupravuje případné právo na opravný prostředek s odkladným účinkem proti rozhodnutím o evropském zatýkacím rozkazu, nebrání členským státům, aby bez ohledu na záruky výslovně stanovené v tomto rámcovém rozhodnutí takové právo stanovily.
- 52 Vzhledem k tomu, že samotné rámcové rozhodnutí neobsahuje žádné bližší údaje a vzhledem k článku 34 EU, který ponechává vnitrostátním orgánům pravomoc k volbě formy a prostředků nezbytných k dosažení výsledku, kterého má být dosaženo rámcovými rozhodnutí, je totiž třeba konstatovat, že rámcové rozhodnutí ponechává vnitrostátním orgánům širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o konkrétní způsoby provádění cílů, které sleduje, a zejména pokud jde o možnost stanovit opravný prostředek s odkladným účinkem proti rozhodnutím o evropském zatýkacím rozkazu.
- 53 V této souvislosti je třeba připomenout, že pokud není znemožněno použití rámcového rozhodnutí, nebrání toto rámcové rozhodnutí, jak plyne z druhého pododstavce bodu 12 jeho odůvodnění, členskému státu v tom, aby uplatňoval své ústavní zásady týkající se mimo jiné práva na spravedlivý proces.
- 54 U rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu navíc vyplývá možnost využít práva na opravný prostředek implicitně, ale nevyhnutelně, z výrazu „pravomocné rozhodnutí“ použitého v čl. 17 odst. 2, 3 a 5 rámcového rozhodnutí a na základě ničeho nelze dospět k závěru, že by s ohledem na znění těchto ustanovení rámcového rozhodnutí měla být taková možnost vyloučena u rozhodnutí justičního orgánu, který podle čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) rámcového rozhodnutí rozhoduje o tom, zda dá souhlas k rozšíření zatýkacího rozkazu nebo k dalšímu předání jinému členskému státu, a to tím spíše, jak prokazuje i věc v původním řízení, že o takové rozšíření či další předání může být požádáno kvůli závažnějšímu trestnému činu, než který byl důvodem k předání.
- 55 Z uvedeného vyplývá, že čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) rámcového rozhodnutí musí být vykládány tak, že nebrání tomu, aby členské státy stanovily opravný prostředek s odkladným účinkem pro vykonatelnost rozhodnutí justičního orgánu, který rozhoduje o tom, zda dá souhlas k tomu, aby osoba byla stíhána, odsouzena nebo držena ve vazbě za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla na základě evropského zatýkacího rozkazu předána a kterého se dopustila před svým předáním, nebo aby osoba byla na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před předáním této osoby, předána jinému členskému státu, než je vykonávající členský stát.

K mezím případného práva na opravný prostředek s odkladným účinkem

- 56 Ačkoli rámcové rozhodnutí neupravuje případné právo na opravný prostředek s odkladným účinkem proti rozhodnutím o evropském zatýkacím rozkazu, vyplývá z něj, že rozhodovacímu prostoru, kterým členské státy pro tyto účely disponují, je třeba stanovit určité meze.
- 57 V této souvislosti je třeba poukázat na to, jak bylo již připomenuto výše v bodech 34 a 35 tohoto rozsudku, že rámcové rozhodnutí má za cíl nahradit mnohostranný systém vydávání mezi členskými státy zjednodušeným a efektivnějším systémem předávání mezi justičními orgány, který směřuje k usnadnění a urychlení soudní spolupráce. Z bodu 5 odůvodnění rámcového rozhodnutí plyne, že zavedení takového systému předávání umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené s postupy vydávání, které existovaly před přijetím tohoto rámcového rozhodnutí.

- 58 Uvedený cíl usnadnit a urychlit soudní spolupráci se projevuje na mnoha místech rámcového rozhodnutí, a zejména v rámci úpravy lhůt pro přijímání rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu.
- 59 U zmíněných lhůt je nezbytné rozlišovat mezi lhůtami stanovenými pro vykonání evropského zatýkacího rozkazu v článku 17 rámcového rozhodnutí a lhůtami stanovenými v čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) téhož rámcového rozhodnutí, které se vztahují na souhlas s rozšířením rozkazu nebo s dalším předáním. V každém případě je namístě podotknout, že čl. 15 odst. 1 rámcového rozhodnutí v obecné rovině stanoví, že vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby „ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí“.
- 60 Zprvce k rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu je třeba uvést, že čl. 17 odst. 1 rámcového rozhodnutí stanoví, že evropský zatýkací rozkaz se „projednává a vykonává jako neodkladná záležitost“. Odstavec 2 téhož článku stanoví pro přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu tohoto rozkazu lhůtu přesně deseti dnů a odstavec 3 lhůtu 60 dnů, a to podle toho, zda vyžádaná osoba souhlasí se svým předáním, či nikoli.
- 61 Jen v konkrétních případech, kdy zatýkací rozkaz nelze vykonat v uvedených lhůtách, umožňuje odstavec 4 citovaného článku prodloužit tyto lhůty o dalších 30 dnů s tím, že vykonávající justiční orgán o tom musí neprodleně uvědomit vystavující justiční orgán s uvedením důvodů prodloužení. Mimo tyto konkrétní případy může podle čl. 17 odst. 7 rámcového rozhodnutí členský stát nedodržet tyto lhůty jen za výjimečných okolností, přičemž tento členský stát musí o tom zároveň informovat Eurojust s uvedením důvodů prodloužení.
- 62 Důležitost lhůt stanovených článkem 17 je vyjádřena nejen v tomto článku, ale i v dalších ustanoveních rámcového rozhodnutí, například v čl. 13 odst. 4, v čl. 15 odst. 2, v člincích 20 a 21 a v čl. 31 odst. 2 druhém pododstavci rámcového rozhodnutí.
- 63 Dále v průběhu legislativního procesu, který vedl k přijetí rámcového rozhodnutí, bylo sice sousloví „musí být rozhodnutí [o výkonu evropského zatýkacího rozkazu] přijato“ uvedené v návrhu rámcového rozhodnutí Rady o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy [COM(2001) 522 final], zveřejněném v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 27. listopadu 2001 (Úř. věst. C 332 E, s. 305, dále jen „návrh rámcového rozhodnutí“) nahrazeno souslovím „mělo by být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu přijato“ v článku 17 rámcového rozhodnutí, avšak to nic nemění na tom, že v průběhu tohoto procesu byl také k výrazu „rozhodnutí“ doplněn přívlastek „pravomocné“ a že jednotná lhůta 90 dnů stanovená v návrhu rámcového rozhodnutí byla nahrazena odstupňovanými a kratšími lhůtami uvedenými v bodech 60 a 61 tohoto rozsudku.
- 64 Z uvedeného plyne, že lhůty stanovené v článku 17 rámcového rozhodnutí musí být vykládány tak, že vyžadují, aby pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu bylo přijato v zásadě do deseti dnů od vyjádření souhlasu vyžádané osoby se svým předáním, nebo – v ostatních případech – do šedesáti dnů od zatčení vyžádané osoby. Jen v konkrétních případech lze tyto lhůty prodloužit o dalších 30 dnů a jen za výjimečných okolností může členský stát lhůty stanovené v citovaném článku 17 nedodržet.
- 65 K případnému oprávněnému prostředku s odkladným účinkem stanovenému vnitrostátními právními předpisy členského státu k napadení rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu proto každopádně nemůže dojít v rozporu s lhůtami k přijetí pravomocného rozhodnutí uvedenými v předchozím bodě, nerozhodne-li se příslušný soud požádat Soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce.
- 66 Zadruhé k rozhodnutí o udělení souhlasu s rozšířením rozkazu nebo s dalším předáním podle čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) rámcového rozhodnutí je namístě podotknout, že tato dvě ustanovení stanoví, že rozhodnutí „musí být přijato do 30 dnů od obdržení žádosti“.

- 67 Znění těchto ustanovení – která stejně jako zásada speciality, již provádějí, nebyla v návrhu rámcového rozhodnutí obsažena – které se liší od znění článku 17 rámcového rozhodnutí, odpovídá odlišným situacím z hlediska rozhodnutí, jež má být přijato.
- 68 Vyžádaná osoba již totiž není ve vazbě v členském státě vykonávajícím evropský zatýkací rozkaz a byla již předána do členského státu, který tento rozkaz vystavil.
- 69 Vykonávající justiční orgán, jímž je justiční orgán příslušný k udělení souhlasu podle čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) rámcového rozhodnutí, má navíc již k dispozici určité množství informací, na jejichž základě může učinit informované rozhodnutí, neboť – jak bylo již připomenuto v bodě 36 tohoto rozsudku – tento souhlas lze v souvislosti s rozhodnutími uvedenými v článku 17 rámcového rozhodnutí odmítnout pouze v těch případech, ve kterých lze odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz, a tento souhlas navíc musí být udělen, jestliže trestný čin, kvůli kterému se podává žádost o rozšíření rozkazu nebo o další předání, má sám za následek povinnost předání.
- 70 Rozhodnutí uvedená v čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) rámcového rozhodnutí se však týkají buď jiného trestného činu, než kvůli kterému byla dotyčná osoba předána, anebo jiného členského státu, než který vystavil původní evropský zatýkací rozkaz, což odůvodňuje stanovení lhůty pro udělení tohoto souhlasu na 30 dnů.
- 71 Z uvedeného vyplývá, že čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) rámcového rozhodnutí musí být vykládány tak, že stanoví, že justiční orgán, který rozhoduje o tom, zda dá souhlas k tomu, aby osoba byla stíhána, odsouzena nebo držena ve vazbě za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla na základě evropského zatýkacího rozkazu předána a kterého se dopustila před svým předáním, nebo aby osoba byla na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před předáním této osoby, předána jinému členskému státu, než je vykonávající členský stát, musí rozhodnout v zásadě do 30 dnů od obdržení žádosti.
- 72 K možnosti členských států stanovit ve svých vnitrostátních právních rádech opravný prostředek s odkladným účinkem proti rozhodnutím stanoveným v čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) rámcového rozhodnutí je třeba konstatovat, že citovaná ustanovení na rozdíl od článku 17 rámcového rozhodnutí nestanoví lhůty k vydání „pravomocného rozhodnutí“, a že v důsledku toho musí být vykládána tak, že se lhůta v nich stanovená týká jen prvotního rozhodnutí a nevztahuje se na případy, kdy byl zaveden takový opravný prostředek.
- 73 Bylo by však v rozporu s logikou, ze které vychází rámcové rozhodnutí, i s cíli rámcového rozhodnutí, které směřují k urychlení postupů předávání, pokud by lhůty k přijetí pravomocného rozhodnutí podle čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) rámcového rozhodnutí byly delší než lhůty stanovené v jeho článku 17.
- 74 Za účelem zajištění jednotného výkladu a uplatňování rámcového rozhodnutí je proto třeba dospět k závěru, že případného opravného prostředku s odkladným účinkem stanoveného vnitrostátními právními předpisy členského státu k napadení rozhodnutí uvedených v čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) rámcového rozhodnutí musí být v každém případě využito tak, aby byly dodrženy lhůty stanovené v článku 17 rámcového rozhodnutí k přijetí pravomocného rozhodnutí.
- 75 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na položenou otázku odpovědět, že čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) rámcového rozhodnutí musí být vykládány tak, že nebrání tomu, aby členské státy stanovily opravný prostředek s odkladným účinkem pro vykonatelnost rozhodnutí justičního orgánu, který musí nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti rozhodnout o tom, zda dá souhlas k tomu, aby osoba byla stíhána, odsouzena nebo držena ve vazbě za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla na základě evropského zatýkacího rozkazu předána a kterého se dopustila před svým předáním, nebo aby osoba

byla na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před předáním této osoby, předána jinému členskému státu, než je vykonávající členský stát, bude-li pravomocné rozhodnutí přijato ve lhůtách stanovených v článku 17 téhož rámcového rozhodnutí.

K nákladům řízení

- 76 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. c) rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV musí být vykládány tak, že nebrání tomu, aby členské státy stanovily opravný prostředek s odkladným účinkem pro vykonatelnost rozhodnutí justičního orgánu, který musí nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti rozhodnout o tom, zda dá souhlas k tomu, aby osoba byla stíhána, odsouzena nebo držena ve vazbě za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla na základě evropského zatýkacího rozkazu předána a kterého se dopustila před svým předáním, nebo aby osoba byla na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před předáním této osoby, předána jinému členskému státu, než je vykonávající členský stát, bude-li pravomocné rozhodnutí přijato ve lhůtách stanovených v článku 17 téhož rámcového rozhodnutí.

Podpisy.